

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej hbr advokáti s. r. o., Kalinčiakova 33, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/52/2023 z 28. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením (ktoré nesprávne označila ako „rozsudok“, pozn.) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/52/2023 z 28. augusta 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti sťažovateľke ako žalovanej sa na základe žaloby podanej 29. marca 2012 viedol spor o zaplatenie 5 468,41 eur s príslušenstvom. Zo skutkových okolností danej veci je pre posúdenie ústavnej sťažnosti podstatné, že strany sporu uzavreli kúpnu zmluvu (okrem iného aj) na podiely na pozemkoch bližšie špecifikovaných v žalobe. Podľa znenia čl. III kúpnej zmluvy bola kúpna cena zaplatená bezhotovostným prevodom na účet predávajúceho (t. j. žalobcu) najneskôr v deň podpisu zmluvy, resp. bola zaplatená v hotovosti predávajúcemu, pričom predávajúci podpisom zmluvy potvrdil prevzatie kúpnej ceny v plnej výške. Žalobca vystavil 27. marca 2009 sťažovateľke dve faktúry za podiel na pozemku č. Fa-054/2009 a č. Fa-055/2009, splatné 3. apríla 2009 a 27. marca 2009.

Sťažovateľka neuhradila kúpnu cenu za spoluvlastnícky podiel na pozemkoch, a preto sa žalobca domáhal jej zaplattenia podanou žalobou. Sťažovateľka považovala nároky žalobcu za premlčané a žiadala žalobu zamietnuť. Uviedla, že žalobca podpísal kúpnu zmluvu 22. mája 2008 a žalobu podal až 29. marca 2012, teda po uplynutí premlčacej doby.

3. Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10C/179/2013-523 z 10. mája 2021 žalobe vyhovel. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodnutím z 29. novembra 2022 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zamietol žalobu v časti, ktorou bola sťažovateľke uložená povinnosť uhradiť žalobcovi istinu 1 258,60 eur s úrokom z omeškania (doplatok kúpnej ceny za byt, pozn.); vo zvyšnej časti (týkajúcej sa kúpnej ceny za podiel na pozemkoch, pozn.) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol o nároku na náhradu trov konania.

4. Všeobecné sudy vyhodnotili námietku premlčania vznesenú sťažovateľkou ako nedôvodnú. Z vykonaného dokazovania im vyplynulo, že kúpna zmluva bola 22. mája 2008 podpísaná len žalobcom, ale nie sťažovateľkou, pričom sťažovateľka k tomu neuviedla žiadne skutkové tvrdenia. Pre splatnosť kúpnej ceny bolo nevyhnutné, aby bola zmluva podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, a preto sudy nevychádzali pri posudzovaní premlčania nároku z tohto dátumu. Z výsluchu svedka tiež vyplynulo, že v čase, keď zmluvu podpísal on, podpis sťažovateľky na zmluve sa ešte nenachádzal, pričom on zmluvu podpísal spolu s manželkou po tom, ako uhradili kúpnu cenu v lehote splatnosti faktúr č. Fa-063/2009 a č. Fa-064/2009, splatných 10. apríla 2009. Z toho vyvodil, že sťažovateľka mohla zmluvu podpísať v rovnaký deň ako oni alebo neskôr. Podľa krajského súdu bolo procesnou povinnosťou sťažovateľky, ktorá vzniesla námietku premlčania, preukázať, kedy začala plynúť premlčacia lehota, v danom prípade kedy bola uzavretá zmluva medzi ňou a žalobcom, keďže povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a dôkaznú povinnosť má tá strana sporu, ktorá z nich pre seba vyvodzuje priaznivé rozhodnutie pre seba. Keďže táto skutočnosť nebola preukázaná, krajský súd rozhodol v neprospech sťažovateľky, v záujme ktorej bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Zaoberal sa aj námietkou sťažovateľky o tom, že v prípade absencie dohody o splatnosti dlhu začína podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po vzniku dlhu. Z tohto právneho záveru však nemožno podľa jeho názoru vychádzať pri zisťovaní začiatku plynutia premlčacej doby, ak ide o zmluvu, v ktorej nechýba dohoda strán o splatnosti kúpnej ceny, ale ktorou si strany splatnosť kúpnej ceny dohodli (najneskôr v deň podpisu kúpnej zmluvy).

4.1. Krajský súd sa venoval i odvolacej námietke smerujúcej k spochybneniu spôsobilosti žalobcu byť stranou sporu, ku ktorej uviedol, že sťažovateľka svoje odvolanie neodôvodnila vadami uznesení súdu prvej inštancie, ktorými pripustil vystúpenie, resp. neskôr opätovný vstup pôvodného žalobcu – slovenskej obchodnej spoločnosti GLOBE International LTD, s.r.o. (ďalej len „pôvodný žalobca“), do konania, ktoré predchádzali rozhodnutiu vo veci samej. Preto neboli dané odvolacie dôvody pre zrušenie týchto uznesení podľa § 389 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Súčasne uviedol, že prípadné vady uznesení, ktoré predchádzali rozsudku okresného súdu, nemajú vplyv na spôsobilosť pôvodného žalobcu byť stranou sporu, a nie sú dôvodom na zastavenie konania.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť zakladala na dvoch dovolacích dôvodoch. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. b) CSP bol podľa jej názoru

daný v tom, že pripustením zmeny na strane žalobcu 3. októbra 2017 pôvodný žalobca prestal byť stranou sporu. Ruská obchodná spoločnosť OOO TANTAL-L, ktorá namiesto pôvodného žalobcu vstúpila do konania, neexistovala ako subjekt práva a nemala/nemohla mať procesnú subjektivitu. Táto spoločnosť totiž zanikla výmazom z príslušného registra 27. augusta 2013 a neexistovala ako právny subjekt už v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok a pripustenia jej vstupu do konania. Preto všetky úkony žalobcu vykonané po 10. máji 2017 vrátane ďalšieho návrhu na zmenu subjektu na strane žalobcu z 25. februára 2019, ktorým do konania opätovne vstúpil pôvodný žalobca, ako aj všetky úkony vykonané po tomto dátume boli úkonmi subjektu, ktorý nemal procesnú subjektivitu. V dôsledku vystúpenia pôvodného žalobcu z konania vznikol neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, v dôsledku ktorého malo byť konanie zastavené.

5.1. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka uviedla, že súdy nižšej inštancie prijali nesprávny záver o (ne)premlčaní nároku žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny za pozemky. Tvrdila, že krajský súd nesprávne posúdil okamih splatnosti kúpnej ceny za spoluvlastnícke podiely. Argumentovala tým, že v prípade absencie dohody o splatnosti dlhu začína plynúť premlčacia doba prvým dňom, keď veriteľ mohol vyzvať dlžníka na splnenie dlhu. Právnu otázku vymedzila takto: „*Od akého momentu plynie premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu (predávajúceho) na zaplatenie kúpnej ceny, ak v spotrebiteľskom právnom vzťahu žalobca (predávajúci) vyhotovil písomnú kúpnu zmluvu na nehnuteľnosť, ktorá neobsahuje výslovný záväzok žalovanej (kupujúci) zaplatiť kúpnu cenu za nehnuteľnosť pri podpise tejto zmluvy alebo v určitej lehote po podpise zmluvy; pričom žalobca (predávajúci) zahrnul do kúpnej zmluvy vyhlásenie, že kúpna cena bola zaplatená najneskôr v deň podpisu tejto kúpnej zmluvy, a zároveň v tejto zmluve vyhlásil, že svojim podpisom na zmluve potvrdzuje prevzatie kúpnej ceny v plnej výške, pričom v určiteľný deň kúpnu zmluvu podpísal, hoci v skutočnosti ku dňu, kedy kúpnu zmluvu podpísal, kúpnu cenu neobdržal a zároveň nemožno určiť deň, v ktorý túto kúpnu zmluvu podpísala žalovaná (kupujúci)?*“

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. b) CSP v podstatnom uviedol, že námietka sťažovateľky by bola opodstatnená len v prípade, ak by k strate procesnej subjektivity došlo pred podaním žaloby, o čo v danom prípade nešlo. Dovolanie sťažovateľky preto v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci sa zaoberal obsahom pojmu „právna otázka“ s tým, že musí ísť o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Sťažovateľkou nastolené dovolacie dôvody nadväzne vyhodnotil ako subjektívny nesúhlas a jej polemiku so skutkovým posúdením veci odvolacím súdom, čo vyústilo do odmietnutia dovolania aj v tejto časti, a to podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rekapituluje skutkový stav veci. Uvádza, že obchodná spoločnosť OOO TANTAL-L bola zrušená a vymazaná z Jednotného štátneho registra právnych subjektov Ruskej federácie 27. augusta 2013. Právo pôvodného žalobcu byť stranou sporu zaniklo 3. októbra 2017 v dôsledku právnych účinkov jeho vlastného právneho úkonu (návrhu na zmenu subjektu na strane žalobcu). Súdy nižšej inštancie teda po tomto dátume konali so subjektom, ktorý

nemá spôsobilosť byť stranou sporu, pretože pôvodný žalobca z konania vystúpil a spoločnosť OOO TANTAL-L ako právny subjekt neexistovala. Z tohto dôvodu nemohol pôvodný žalobca opätovne nadobudnúť postavenie strany sporu zmenou subjektu na strane žalobcu. V čase minimálne od 3. októbra 2017 sa viedlo konanie so stranou, ktorá nemala procesnú subjektivitu, a teda všetky následné úkony a rozhodnutia súdu boli chybné. Najvyšší súd nesprávne argumentuje, ak za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý má za následok obligatórne zastavenie konania, Civilný sporový poriadok považuje len prípady, keď strana nemá procesnú subjektivitu od začiatku konania. Pokiaľ podľa hmotného práva zaniká právnická osoba s právnym nástupcom, ide o odstrániteľnú vadu konania, a súd v tomto prípade pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, ide o neodstrániteľnú vadu konania a konanie sa obligatórne zastaví. Najvyšší súd nezohľadnil, že určitý čas sa konanie viedlo so subjektom, ktorý neexistoval, a nezaujal k tomu žiadne stanovisko. Napadnuté uznesenie je tak zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

8. Sťažovateľka považuje záver o nepremlčaní nároku žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny za nesprávne právne posúdenie. Nesúhlasí s konštatovaním najvyššieho súdu, že otázka, ktorú v dovolaní nastolila, má skutkový charakter. Naopak, odpoveď na ňu sa zjavne neodvíja od skutkových okolností prípadu. Zásadnou otázkou pre celé konanie bolo určiť, od akého okamihu plynie premlčacia doba v prípadoch, ako bol tento. Z rozhodnutí, ktoré v ústavnej sťažnosti cituje, je zrejmé, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ. Pre začatie plynutia premlčacej doby je rozhodné, kedy mohol byť nárok žalobcu uplatnený na súde. Ak sa s tým konajúce súdy nestotožnili, najvyšší súd mal dať odpoveď na otázku týkajúcu sa začiatku plynutia premlčacej doby v obdobných prípadoch, čo však neurobil. Napadnuté uznesenie je aj v tejto časti arbitrárne, bez riadneho odôvodnenia a presvedčivosti. Ak najvyšší súd konštatuje, že išlo o skutkovú otázku, mal ozrejmiť, na základe čoho vyhodnotil, že otázka začiatku plynutia premlčacej doby nie je otázkou právnou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

10. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevylučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie

bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľky. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil. Pritom ústavný súd uvádza, že sťažnostné námietky sťažovateľky boli obsahom i jej dovolacích námietok, s ktorými sa najvyšší súd riadne vysporiadal a primerane vysvetlil, prečo ich považoval za nedôvodné.

12. Vo vzťahu k posúdeniu uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania, ktorým sťažovateľka namietala nedostatok spôsobilosti žalobcu byť stranou sporu, najvyšší súd poukázal na obsah súdneho spisu, z ktorého zistil, že pôvodný žalobca podal žalobu 29. marca 2012. Uznesením z 3. októbra 2017 okresný súd pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu vstúpila spoločnosť OOO TANTAL-L (z tohto uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom vyplýva, že okresný súd tak rozhodol po tom, čo si vyžiadal výpis z obchodného registra spoločnosti OOO TANTAL-L, na ktorú bola postúpená pohľadávka, s úradným prekladom do slovenského jazyka, pozn.). Následne uznesením z 21. decembra 2020 okresný súd pripustil vstup pôvodného žalobcu do konania namiesto spoločnosti OOO TANTAL-L. Za podstatný najvyšší súd považoval jednak fakt, že tieto uznesenia o zmene subjektu na strane žalobcu neboli sporovými stranami napadnuté opravným prostriedkom, a jednak fakt, že tak okresný súd, ako aj krajský súd vyhlásili rozsudok vo veci vo vzťahu k pôvodnému žalobcovi, ktorý je ako právnická osoba zapísaný v obchodnom registri od 21. januára 2002, a teda ide o existujúcu právnickú osobu. Až v tomto kontexte poukázal na rozdiel medzi § 62 CSP a § 63 a nasl. CSP s tým, že za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý má za následok obligatórne zastavenie konania, sa považuje len prípad uvedený v § 62 CSP. Z uvedeného je zrejmé, že v okolnostiach danej veci najvyšší súd nazerá na uvedené sporové konanie komplexne ako na celok. Je pravdou, že situácia, ktorá nastala v prípade sťažovateľky, môže vyvolávať pochybnosti, avšak ústavný súd tiež, posudzujúc konanie ako celok (III. ÚS 33/04, IV. 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016), nepovažuje odpoveď najvyššieho súdu za takú, ktorá by nemala oporu v procesných kódexoch, resp. že by to spôsobovalo ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia z hľadiska obsahu namietaných článkov ústavy a dohovoru.

13. Pokiaľ ide o posúdenie uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a charakter sťažovateľkou identifikovanej otázky v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci, ústavný súd považuje odpoveď najvyššieho súdu za dostatočnú a rešpektujúcu právnú úpravu dovolacieho konania. To mu umožňuje konštatovať, že nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej.

14. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce,

zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení). Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje nielen náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Účelom § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Relevantnou právnou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

15. Sťažovateľka takto svoju právnú otázku nekoncipovala. Otázku závažného právneho významu, ktorá podľa jej názoru nebola v judikatúre dovolacieho súdu dosiaľ riešená, nastolila ako otázku začiatku plynutia premlčacej doby v situácii, keď nie je možné preukázať moment podpisu kúpnej zmluvy tak, ako to bolo v jej prípade. Trvala na tom, že v prípade absencie dohody o splatnosti dlhu začína plynúť premlčacia doba prvým dňom, keď veriteľ mohol vyzvať dlžníka na splnenie dlhu. Najvyšší súd v tejto súvislosti ozrejmil stav vyplývajúci z rozhodnutí všeobecných súdov, na podklade ktorého dospeli k svojim právnym záverom. Podľa ustanovení kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu mala byť kúpna cena za spoluvlastnícke podiely na pozemkoch splatná najneskôr v deň podpisu kúpnej zmluvy obidvoma zmluvnými stranami. Podpísanie kúpnej zmluvy len samotným žalobcom nepostačovalo na vznik právneho vzťahu a bolo potrebné jej podpísanie aj žalovanou, t. j. sťažovateľkou. Dátum, kedy sťažovateľka podpísala kúpnu zmluvu, bol však sporný, a túto spornosť odstránili všeobecné súdy vykonaným dokazovaním. Preto sa nestotožnili s názorom sťažovateľky o tom, že žalobca mohol uplatniť svoj nárok na zaplatenie kúpnej ceny už v deň nasledujúci po dni, keď podpísal kúpnu zmluvu. Premlčacia doba by začala plynúť až po podpise kúpnej zmluvy oboma zmluvnými stranami, pričom sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno v tom, že k tomu malo dôjsť 22. mája 2008. Otázka začiatku plynutia premlčacej doby sa v danom prípade odvíjala od konkrétnych skutkových zistení, resp. zmluvných dojednaní, a takto najvyšší súd vyhodnotil i sťažovateľkou nastolenú otázku, ktorá nemala abstraktný charakter využiteľný pre budúce prípady, ale obsahovala množstvo premenných vychádzajúcich zo skutkových okolností danej kauzy. Navyše, argumentácia sťažovateľky sa orientovala na judikatúru vzťahujúcu sa na absenciu dohody o splatnosti dlhu, pričom o tento prípad v danej veci nešlo, keďže splatnosť všeobecné súdy považovali za dohodnutú. Otázka začiatku plynutia premlčacej doby bola závislá od skutkových okolností veci, a vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam, ktoré uviedla, neuniesla bremeno tvrdenia. Za tohto stavu nemožno záver najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľkou nastolená otázka mala skutkový charakter, považovať za svojvoľný alebo neodôvodnený.

16. K tomu ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti. Závery najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí sú v súlade s jeho úlohou, ako to vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom jeho argumentácia ako dovolacieho súdu nepopiera účel a význam ustanovení procesného predpisu o dovolaní. Nerozhoduje v predmetnej (civilnosporovej) veci (nerieši „kauzu“), ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

17. Závery najvyššieho súdu tak, ako boli zhrnuté v predošlých odsekoch, sú dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnené vrátane toho, z akého dôvodu nespĺňala otázka sťažovateľky parametre

prípustnosti dovolania. Odmietnutie dovolania sťažovateľky najvyšším súdom neznamenalalo v okolnostiach posudzovanej veci porušenie ňou označených práv, pretože nebola zistená žiadna možnosť ich porušenia, ktorej reálnosť by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o porušení ňou označených práv. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci, stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu